

PATRICIA
HIGHSMITH

ΑΥΤΗ

Η ΓΛΥΚΙΑ

ΑΠΡΟΣΤΙΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΜΑΡΙΑ ΛΑΪΝΑ

ΜΕΤΕΙΧΜΙΟ

Η ζήλια και πάλι η ζήλια δεν άφησε τον Ντέιβιντ να κοιμηθεί, τον σήκωσε απ' το ανάστατο κρεβάτι του και τελικά τον έβγαλε στους δρόμους να περπατήσει.

Είχε συμβιώσει πάντως τόσον καιρό μ' αυτό το συναίσθημα, ώστε οι συνηθισμένες εικόνες και τα λόγια, με τον άμεσο και προφανή αντίκτυπο στην καρδιά, δεν του έρχονταν πια στο μυαλό. Τώρα ήταν απλούστατα η Κατάσταση. Η Κατάσταση ήταν αυτό που ήταν, εδώ και σχεδόν δύο χρόνια. Ανώφελο ν' ασχοληθεί κανείς με τις λεπτομέρειες. Η Κατάσταση ήταν, σαν να λέμε, μια πέτρα ασήκωτη, που του πλάκωνε το στήθος μέρα νύχτα. Το βράδυ και τη νύχτα, που δεν δούλευε, ήταν λίγο χειρότερα, τίποτ' άλλο.

Οι δρόμοι στη γειτονιά με τα εξαθλιωμένα κι ετοιμόρροπα σπίτια ήταν έρημοι και βυθισμένοι στο σκοτάδι: ήταν λίγο μετά τα μεσάνυχτα. Ο Ντέιβιντ έστριψε στη γωνία και πήρε την κατηφόρα για το ποτάμι, τον Χάντσον. Άκουσε πίσω του τον αμυδρο θόρυβο μηχανής αυτοκινήτων που βάζουν μπρος: σχολούσε το σινεμά στην οδό Μείν. Ανέβηκε στο πεζοδρόμιο κι απέφυγε μ' ελιγμό τον κορμό ενός δέντρου που είχε φυτρώσει λοξά μέσα στις πλάκες. Στο πάνω γωνιακό δωμάτιο ενός ξύλινου διώροφου έφεγγε ένα κιτρινωπό φως. Κάποιος που διάβαζε ως αργά ή κάποιος που πήγαινε στο μπάνιο; αναρωτήθηκε ο Ντέιβιντ. Τον προσπέρασε ένας μεθυσμένος που παραπατούσε νωχελικά. Ο

Ντέιβιντ έφτασε μπροστά στην πινακίδα ΑΔΙΕΞΟΔΟ, πήδηξε έναν χαμηλό ασπροβαμμένο φράχτη και πέρασε σε μια περιοχί στρωμένη με χαλίκι· σταύρωσε τα χέρια του και κοίταξε μπροστά του τη μαυρίλα του ποταμιού. Δεν μπορούσε να το διακρίνει ακριβώς, το μύριζε όμως· ήξερε πως ήταν εκεί, γκριζοπράσινο, βαθύ, κυματιστό και λίγο πολύ βρόμικο. Είχε φύγει από το ξενοδοχείο χωρίς το σακάκι του, κι ο φθινοπωρινός αέρας έτσουζε. Στάθηκε πέντε έξι λεπτά, ύστερα έκανε μεταβολή και ξαναπήδηξε τον χαμηλό φράχτη.

Στην επιστροφή βρέθηκε μπροστά στο ρεστοράν του Άντι, ένα αλουμινένιο βαγόνι που το είχαν στήσει στη γωνία ενός αδειανού οικοπέδου, για να προσφέρει τις υπηρεσίες του. Μπήκε μέσα δίχως να θέλει να φάει, καλά καλά ούτε και να ζεσταθεί. Υπήρχαν μονάχα δύο πελάτες, άντρες, καθισμένοι σε δυο σκαμπό μακριά ο ένας από τον άλλο, κι ο Ντέιβιντ πήγε και κάθισε ανάμεσά τους, τηρώντας ίσες αποστάσεις. Ο χώρος μύριζε τηγανητό χάμπουργκερ και κάτι από εκείνο το νερομπούλι τον καφέ που απεχθανόταν ο Ντέιβιντ. Το μέρος το δούλευε ο Σαμ, ένας καλοφτιαγμένος αργοκίνητος άντρας, και η γυναίκα του. Κάποιος είχε πει στον Ντέιβιντ πως ο Άντι είχε πεθάνει κάνα δυο χρόνια πριν.

«Πώς είμαστ' απόψε;» πέταξε κουρασμένα ο Σαμ, χωρίς καν να τον κοιτάζει, και σκούπισε μηχανικά τον πάγκο με το κουρελόπανο που κρατούσε.

«Μια χαρά. Έναν καφέ, σε παρακαλώ».

«Σκέτο;»

«Ναι». Με γάλα και ζάχαρη ο καφές πήγαινε μάλλον προς τσάι και σίγουρα δεν θα τον τόνωνε. Ο Ντέιβιντ στήριξε τους αγκώνες του στον πάγκο, έκλεισε γροθιά την ξεπαγιασμένη δεξιά του παλάμη και την έσφιξε με την αριστερή. Ατένισε αδιάφορα την έγχρωμη φωτογραφία απέναντί του, που διαφήμι-

ζε ένα πιάτο με φαγητό. Κάποιος μπήκε και κάθισε πλάι του, ένα κορίτσι. Ο Ντέιβιντ δεν κοίταξε προς το μέρος της.

«Καλησπέρα, Σαμ» είπε το κορίτσι, και το μούτρο του Σαμ φωτίστηκε.

«Καλώς τη! Τι κάνει η κούκλα μου απόψε; Τι να σου φέρω; Τα γνωστά;»

«Ναι. Και μπόλικη σαντιγί».

«Μας βλέπω να παχαίνουμε».

«Όχι εγώ. Δεν κινδυνεύω». Στράφηκε στον Ντέιβιντ. «Καλησπέρα σας, κύριε Κέλσι».

Ο Ντέιβιντ τινάχτηκε ελαφρά και την κοίταξε. Δεν τη γνώριζε. «Καλησπέρα» απάντησε, μ' ένα τυπικό στιγμαίο χαμόγελο, κι έπειτα ξανακοίταξε ίσια μπροστά του.

Μια στιγμή αργότερα, το κορίτσι είπε: «Είστε πάντα έτσι αμίλητος;».

Την ξανακοίταξε. Δεν ήταν καμιά του δρόμου, σκέφτηκε, απλώς μια συνηθισμένη κοπέλα. «Μάλλον» απάντησε δισταχτικά και τράβηξε το φλιτζάνι τον καφέ κοντά του.

«Δεν με θυμάστε, ε;» έκανε γελώντας εκείνη.

«Όχι. Δεν σας θυμάμαι».

«Μένω κι εγώ στις κυρίας ΜακΚάρτνεϊ» είπε εκείνη μ' ένα πλατύ χαμόγελο. «Μας σύστησε τη Δευτέρα το βράδυ. Σας βλέπω κάθε βράδυ στην τραπεζαρία, αλλά τα πρωινά κατεβαίνω νωρίτερα από σας. Με λένε Έφι Μπρέναν. Χαίρω πολύ, για δεύτερη φορά». Κούνησε το κεφάλι και τα ανοιχτοκάστανα μαλλιά της χοροπήδησαν.

«Επίσης» είπε ο Ντέιβιντ. «Με συγχωρείτε, αλλά έχω πολύ κακή μνήμη».

«Μπορεί, όταν πρόκειται για πρόσωπα. Η κυρία ΜακΚάρτνεϊ, όμως, λέει πως είστε καταπληκτικός επιστήμονας. Φχαριστώ, Σαμ».

Έσκυψε πάνω από τη σοκολάτα της, μύρισε το άρωμά της, και, μολονότι ο Ντέιβιντ δεν την κοίταζε, ήταν σίγουρος πως σκούπισε κρυφά το κουταλάκι με τη χαρτοπετσέτα, προτού το βουτήξει στο φλιτζάνι της, κι έπαιξε με τη νερωμένη σαντιγί, ανακατεύοντάς την ξανά και ξανά στη σοκολάτα.

«Δεν πιστεύω να ήσασταν στο σινεμά απόψε, κύριε Κέλσι;»
«Όχι, δεν πήγα σινεμά».

«Δεν χάσατε και τίποτα. Αλλά εμένα μ' αρέσουν όλες σχεδόν οι ταινίες. Μπορεί να φταίει που δεν έχω πια τηλεόραση. Εκεί που έμενα πριν, μαζί με κάτι άλλες κοπέλες, είχαμε τηλεόραση, αλλά ήταν μιας που μετακόμισε. Και στο σπίτι μου είχα τηλεόραση, αλλά έχω να πάω σπίτι μου έξι μήνες. Δεν ζω πια εκεί, θέλω να πω. Είμαι απ' το Έλενβιλ. Ούτε εσείς είστε από εδώ, ε;»

«Όχι. Από την Καλιφόρνια».

«Α, από την Καλιφόρνια!» είπε με δέος εκείνη. «Ε, το Φρούντσμπεργκ δεν είναι τίποτα σπουδαίο, αλλά είναι μεγαλύτερο από το μέρος που ζούσα. Που δεν έλεγε τίποτα, φυσικά». Ξανά το πλατύ χαμόγελο. Είχε φαρδιά τετράγωνα μπροστινά δόντια και μάλλον λεπτό πρόσωπο. «Εδώ έχω βρει μια καλή δουλειά: γραμματέας στην ξυλαποθήκη του Ντίπιου. Μπορεί και να την ξέρετε. Έμενα και σ' ένα όμορφο διαμέρισμα, αλλά ένα απ' τα κορίτσια που το μοιραζόμασταν παντρεύτηκε, κι έτσι αναγκαστήκαμε να το ξενοικιάσουμε. Τώρα λοιπόν φάχνω ξανά για διαμέρισμα, μέσα στις οικονομικές μου δυνατότητες. Δεν μπορώ να πω πως θα μ' άρεσε να μείνω για πάντα στην κυρία ΜακΚάρτνεϊ». Γέλασε.

Ο Ντέιβιντ δεν είχε τι να πει.

«Εσάς πώς σας φαίνεται;»

«Α, καλό».

Έσκυψε και ρούφηξε πάλι τη σοκολάτα της. «Ε, για έναν

άντρα, ίσως. Εμένα δεν μ' αρέσει που πρέπει να μοιράζομαι το μπάνιο με άλλους. Μένετε καιρό εκεί;»

«Κάτι παραπάνω από χρόνο» είπε ο Ντέιβιντ, νιώθοντας το βλέμμα της πάνω του παρόλο που αυτός δεν την κοίταζε.

«Πώπω! Μα τότε σίγουρα σας αρέσει.»

Κι άλλοι του το είχαν πει. Όλοι, ακόμα κι αυτό το κορίτσι που μόλις είχε έρθει στις κυρίας ΜακΚάρτνεϊ, ήξεραν πως έπαιρνε παχυλό μισθό. Αργά ή γρήγορα κάποιος από την πανσιόν θα την πληροφορούσε τι τα έκανε τα λεφτά του.

«Η κυρία ΜακΚάρτνεϊ μου είπε όμως πως συντηρείτε την άρρωστη μητέρα σας.»

Το ήξερε ήδη λοιπόν. «Ναι, ακριβώς» είπε ο Ντέιβιντ.

«Η κυρία ΜακΚάρτνεϊ πιστεύει πως αυτό που κάνετε είναι αξιοθαύμαστο. Κι εγώ το ίδιο πιστεύω. Μήπως σας βρίσκονται σπύρτα, κύριε Κέλσι;»

«Λυπάμαι, αλλά δεν καπνίζω». Σήκωσε το χέρι του. «Σαμ, έχεις καθόλου σπύρτα;»

«Αμέ». Ο Σαμ έδωσε στον Ντέιβιντ ένα κουτί σπύρτα με το ελεύθερο χέρι του, καθώς περνούσε από δίπλα τους.

Το κορίτσι έβαλε το τσιγάρο στο στόμα και το κράτησε ανάμεσα στα δυο της δάχτυλα με τα βαμμένα νύχια. Περίμενε πως θα της το ανάψει, αλλά εκείνος της πρόσφερε τα σπύρτα χαμογελαστός. Έπειτα άφησε ένα κέρμα στον πάγκο και κατέβηκε από το σκαμπό. «Καλή σας νύχτα.»

«Μια στιγμή, και θα φύγουμε μαζί. Θέλω να πω... εφόσον γυρίζετε σπίτι.»

Ο Ντέιβιντ δεν είπε τίποτα. Είχε παγιδευτεί. Άνοιξε την πόρτα και της την κράτησε για να περάσει. Εκείνη είχε ξαναπιάσει την κουβέντα, κάτι έλεγε για του Άντι όπου ερχόταν στα διαλείμματα της δουλειάς της για καφέ, αφού η ξυλαποθήκη ήταν εκεί κοντά. Συνέχισε να φλυαρεί, και ο Ντέιβιντ έκανε πως

την άκουγε· τον ρώτησε τι είδους εμπειρογνώμονας ήταν στην Υφαντουργία Τσέσγουικ, και της απάντησε πως διάφοροι ανταγωνιστές έρχονταν στο εργοστάσιο με σκοπό να κατασκοπεύσουν και ν' ανακαλύψουν, για παράδειγμα, τη φόρμουλα του υγρού διαλύματος που χρησιμοποιούσαν στην Τσέσγουικ για να βιάφουν τα νάιλον.

«Πλάκα μου κάνετε! Η κυρία ΜακΚάρτνεϊ είπε πως διευθύνετε την Τσέσγουικ και πως οι άλλοι έρχονται σ' εσάς αντί να πηγαίνετε εσείς σ' αυτούς, επειδή η εταιρεία σας δεν μπορεί να σας στερηθεί ούτε λεπτό» συνέχισε απτόητο το κορίτσι, και η φωνή της καμπάνιζε στον κοιμισμένο δρόμο.

«Δεν ξέρω από πού το συμπέρανε αυτό. Την εταιρεία τη διευθύνει κάποιος Λιούισον. Εγώ είμαι ένας απλός χημικός, επικεφαλής των μηχανικών».

«Μια και μιλάμε για χημεία, στοίχημα πως αποκτήσατε ένα ολοκαίνουργιο χημικό στοιχείο στο πάνω μπάνιο της κυρίας ΜακΚάρτνεϊ» γέλασε εκείνη. «Το προσέξατε εκείνο το πορτοκαλί κατακάθι στην μπανιέρα, κάτω από τη βρύση;»

Ο Ντέιβιντ, που γνώριζε τα πάντα για τα πορτοκαλί ιζήματα, γέλασε κι αυτός με τη σειρά του και, καθώς περνούσαν κάτω από μια λάμπα του δρόμου, έριξε μια ματιά στο κορίτσι. Ήταν γύρω στα είκοσι τέσσερα και κοντά στο ένα κι εβδομήντα, όχι όμορφη αλλά δεν της έλειπε εντελώς η γοητεία. Τα ανοιχτοκάστανα μάτια της τον κοιτούσαν με ντομπροσύνη και αφελή σκανδαλιά.

«Φτάσαμε. Εδώ δεν είμαστε;» ρώτησε δείχνοντας το μουντό σπίτι πλάι στ' άλλα.

«Ναι» έκανε ο Ντέιβιντ, που θα 'βρισκε το σπίτι και με κλειστά τα μάτια, καθώς τον οδηγούσαν οι ανωμαλίες του πεζοδρομίου κάτω από τα πόδια του.

Το κορίτσι σταμάτησε λίγα μέτρα πριν από την είσοδο, και

μια στιγμή αργότερα είδε κι ο Ντέιβιντ αυτό που είχε δει εκείνη: Ήταν ο Γουές. Καθόταν στα σκαλιά.

«Μπα, μπα» έκανε χαμηλόφωνα ο Γουές, κοιτάζοντας το κορίτσι.

«Δεν πιστεύω να ξύπνησες την κυρία Μακ, Γουές;» ρώτησε ο Ντέιβιντ.

«Όχι· μόνο κάποιον από τους γέρους στο ισόγειο» είπε ο Γουές και υποκλίθηκε στο κορίτσι.

«Καλύτερα να σας καληνυχτίσω» της είπε ο Ντέιβιντ ήσυχα.

«Δεν θα μας συστήσεις;» ρώτησε ο Γουές.

«Συγγνώμη. Ο Γουές Καρμάικλ. Η δεσποινίς...»

«Μπρέναν» είπε το κορίτσι. «Έφι».

«Έφι» επανέλαβε ο Γουές χαμογελαστός. «Τι κάνετε;»

«Ευχαριστώ, εσείς, κύριε Καρμάικλ. Λοιπόν, εγώ σας αφήνω. Καληνύχτα σας, κύριε Κέλσι».

«Καληνύχτα».

Προτού καλά καλά εκείνη προλάβει να ξεκλειδώσει την πόρτα, ο Γουές είπε μ' επιτακτικό και απόλυτο τόνο: «Ντέιβ, θέλω να 'ρθεις σπίτι μαζί μου. Μη μου φέρεις αντίρρηση. Δεν αντέχω να τσακωθούμε. Αρκετούς τσακωμούς τράβηξα απόψε».

«Είναι αργά, Γουές, είναι αργά». Ο Ντέιβιντ απέσπασε το μπράτσο του μαλακά από τη λαβή του Γουές.

«Όχι, θα έρθεις. Θα καταφέρεις περισσότερα εσύ πατώντας απλώς το πόδι σου στο σπίτι απ' ό,τι εγώ παρλάροντας ως το πρωί. Λόγια! Τι ωφελούν τα λόγια με τη Λόρα!»

«Μια ακόμα άσχημη νύχτα;»

Ο Γουές στάθηκε παραπατώντας, με το πρόσωπο κρυμμένο στα χέρια του. «Είχαν έρθει κάτι φίλοι για ένα ποτό. Δικοί μου φίλοι, και καθυστέρησαν να φύγουν. Είχε αρχίσει να της τη δίνει προτού ακόμη φύγουν. Έλα μαζί μου, Ντέιβ, σε παρακαλώ. Θα πάμε με τ' αυτοκίνητό μου».

«Δεν έρχομαι».

«Πρέπει, σου λέω. Δεν έχετε συστηθεί καν, και, διάολε, απόψε είναι το τέλειο».

«Δεν έχω καμία διάθεση να τη γνωρίσω. Λυπάμαι, Γουές, αλλά δεν θέλω. Λοιπόν, εσύ κι εγώ πρέπει να είμαστε στη δουλειά στις εννιά το πρωί».

«Μα δεν είναι τόσο αργά. Τι ώρα είναι; Κοντεύει έντεκα;» Προσπάθησε να δει το ρολόι του κι έπειτα παραιτήθηκε.

«Θα σε πάω σπίτι σου με τ' αυτοκίνητο κι εγώ θα γυρίσω με τα πόδια. Τι λες;»

«Θα με πας και θα 'ρθεις μέσα. Θα έρθεις μέσα. Για όνομα του Θεού, αυτή τώρα θα 'χει σπάσει όλα τα πιατικά στο σπίτι».

«Σσος». Ο Ντέιβιντ τράβηξε τον Γουές προς το αμάξι του, ένα πράσινο Ολντσμομπίλ που μισόκλεινε τον χώρο για τ' αυτοκίνητα μπροστά στην πανσιόν. Τον έσπρωξε μέσα κι εκείνος κάθισε στη θέση του οδηγού.

Στη διάρκεια της διαδρομής των δέκα τετραγώνων ο Ντέιβιντ έμαθε κι άλλες λεπτομέρειες για τη βραδιά, που δεν διέφερε σε τίποτα από ένα σωρό άλλες για τις οποίες είχε ακούσει, παρόλο που ο Γουές ήταν πάντα πεπεισμένος πως η τελευταία βραδιά ήταν κάθε φορά η χειρότερη, και πως τα πράγματα εξελίσσονταν όλο και πιο δυσοίωνα γι' αυτόν και τη Λόρα.

«Κι ύστερα περιμένει να της κάνω έρωτα!» συνέχισε αγανακτισμένος ο Γουές. «Πώς δηλαδή; Μπορεί κανείς; Ποιος; Ορισμένοι μπορεί να μπορούν, τι να σου πω, εγώ όμως αποκλείεται».

Η φωνή του Γουές έφτανε στ' αυτιά του σαν μακρινή πράξη βίας που δεν απασχολούσε τον Ντέιβιντ. Καθώς πλησίασε το σπίτι των Καρμάικλ, το επιθεώρησε προσεχτικά, γιατί δεν είχε όρεξη να συναντήσει μια εξαγριωμένη Λόρα στο πεζοδρόμιο ή στο γρασίδι του κήπου. Ένα φως ήταν αναμμένο σ' ένα παρά-

θυρο στο πίσω μέρος του σπιτιού, εκεί που μάλλον ήταν η κουζίνα όπου είχε γίνει ο χαλασμός, κι άλλο ένα φως σ' ένα δωμάτιο στον πάνω όροφο. Το σπίτι ήταν βυθισμένο στην ησυχία. Ο Ντέιβιντ είπε ότι η Λόρα είχε πάει πιθανότατα για ύπνο, ότι δεν είχε νόημα να παρουσιαστεί κι αυτός τέτοια ώρα και, έπειτα από μερικές ισχνές διαμαρτυρίες, ο Γουές έπαψε. Ο Ντέιβιντ ένωσε θλίψη στη σκέψη πως και μόνο πλησιάζοντας στη Λόρα, το κουράγιο και οι προθέσεις του Γουές συντρίβονταν.

«Ντέιβ, πάρε το αυτοκίνητο κι έλα να με πάρεις αύριο το πρωί. Μην γυρίζεις με τα πόδια».

«Όχι, όχι, Γουές. Έλα, ηρέμησε. Εγώ είμαι μια χαρά».

Ο Γουές όρθωσε ξαφνικά το κορμί του και χτύπησε φιλικά τον Ντέιβιντ στον ώμο, αλλά είχε ένα βλέμμα πανικού και δάκρυα μεθυσμένης μελαγχολίας στα μάτια. «Είσαι το καλύτερο φιλαράκι που υπάρχει, Ντέιβ. Είσαι και ο πρώτος».

«Πάρε μια ασπιρίνη και πιες και μπόλικο νερό προτού πας για ύπνο» φειθούρισε ο Ντέιβιντ.

«Για ύπνο; Ας γελάσω».

Ο Ντέιβ του κούνησε το χέρι κι απομακρύνθηκε μέσα στη νύχτα. Αισθάνθηκε δυνατός κι ελεύθερος, ελεύθερος απ' όλη αυτή την τραγική σύγχυση που βασάνιζε τον Γουές. Χαμογέλασε μάλιστα και κούνησε το κεφάλι του με λύπηση. Ο Ντέιβιντ είχε γνωρίσει τον Γουέσλι Καρμάνικλ αμέσως μετά το ταξίδι του μέλιτος, και θυμόταν που τον είχε ζηλέψει για την ευτυχία του. Η ζήλια τού είχε δαγκώσει την καρδιά. Τον είχε σχεδόν φθονήσει, τον Γουές. Είχε ακούσει στο εργοστάσιο για το ανέφελο και συναρπαστικό φλερτ τους, για την ομορφιά της Λόρα, και τα λοιπά και τα λοιπά, και ίσως είχαν υπάρξει τρεις περίπου μήνες που η αύρα της ευτυχίας τύλιγε τον Γουές –έναν κοινό θνητό που τον άγγιξε για λίγο το χέρι του Θεού– αλλά εκείνη η εποχή τέλειωσε τόσο γρήγορα, που ο Ντέιβιντ μόλις

που τη θυμόταν. Έπειτα ακολούθησε μια απότομη κάθοδος στην κόλαση κι αυτός ήταν ο τόπος που ζούσε πια ο Γουές. Πολύ συχνά τα βράδια ο Γουές κατέφευγε στον Ντέιβιντ για να γλιτώσει από τη γλώσσα της Λόρας και από τη νευρωτική μανία της με το νοικοκυριό. Ο Ντέιβιντ ένιωθε οίκτο για τον Γουές τα Σαββατοκύριακα, όταν η Λόρα, παρόλο που είχε τις καθημερινές στη διάθεσή της γιατί δεν ήταν εργαζόμενη, έφερνε το σπίτι τα πάνω κάτω επειδή, καθώς έλεγε ο Γουές, τον κατηγορούσε πως αναστάτωνα τα δωμάτια στα καλά καθούμενα. Ο Ντέιβιντ ξανακούνησε το κεφάλι του: Ν' αφήνεις κάτι πολύτιμο όπως είναι ο γάμος να σαπίζει σαν μήλο μπροστά στα μάτια σου! Ποτέ δεν θα συνέβαινε σ' αυτόν και στην Άναμπελ, ορκίστηκε. Στη σκέψη της Άναμπελ ένας ζεστός, τρυφερός παλμός διαπέρασε το κορμί του, σαν να κλότσησε ελαφρά η καρδιά του. Βρισκόταν κοντά στην είσοδο της κυρίας ΜακΚάρντεϊ.

Άκουσε να χτυπάει το τηλέφωνο προτού ακόμη φτάσει στα σκαλοπάτια. Ξεκλείδωσε την πόρτα, μπήκε στο χολ κάνοντας όσο πιο σιγά μπορούσε, σήκωσε σβέλτα κι αθόρυβα το ακουστικό μέσα στο σκοτάδι. «Εμπρός» σιγοψιθύρισε.

«Ντέιβ, ο Γουές είμαι πάλι. Κοιμόταν, δόξα τω Θεώ. Πώς σου φαίνεται;»

«Καλό».

«Άκου τώρα. Θέλω να σε δω αύριο το βράδυ. Σε καλώ να φάμε έξω. Να πάμε κάπου να κάτσουμε και να πιούμε μια δυο μπίρες, μπορεί και...»

«Αύριο είναι Παρασκευή, Γουές».

«Ωχ, Θεέ μου. Έχεις δίκιο».

«Με συγχωρείς, αγόρι μου, διαφορετικά θα...»

«Ξέρω, ξέρω» τον διέκοψε ο Γουές, κι ένας τόνος δυστυχίας είχε χρωματίσει τη φωνή του. «Εντάξει, φίλε. Θα τα πούμε

αύριο». Κι έκλεισε το τηλέφωνο σαν να 'χε βάλει τα κλάματα στη σκέψη του ατέλειωτου Σαββατοκύριακου που τον περίμενε.

Ο Ντέιβιντ ακούμπησε σιγανά το ακουστικό κι ανέβηκε ακροποδητί στο δωμάτιό του που ήταν στη δυτική πλευρά του δεύτερου ορόφου. Κάτω από την πόρτα ενός από τα πίσω δωμάτια γλιστρούσε μια χαραμάδα φως, και υπέθεσε πως ήταν το δωμάτιο της κοπέλας. Ξεκλείδωσε μ' ένα μακρύ κλειδί. «Έφι... Απαίσιο δεν είναι;» τον είχε ρωτήσει απολογητικά. «Ο πατέρας μου μου έδωσε το όνομα μιας παλιάς του αγάπης». Ο Ντέιβιντ αναρωτήθηκε μήπως ο πατέρας της ήταν ακόμη ερωτευμένος με την παλιά του αγάπη, την Έφι, αλλά είχε παντρευτεί μια μέγαιρα.

Η ζωή ήταν πολύ, πολύ παράξενη, όμως ο Ντέιβιντ Κέλσι είχε την ακλόνητη πεποίθηση πως γι' αυτόν επρόκειτο να εξελιχθεί απρόσκοπτα.

Ο Ντέιβιντ είναι ένας ήσυχος άνθρωπος. Δουλεύει σκληρά όλη την εβδομάδα και κάθε Σαββατοκύριακο επισκέπτεται τη βαριά άρρωστη μητέρα του – ή τουλάχιστον έτσι νομίζουν οι γύρω του. Η σπιτονοικοκυρά του ανησυχεί αν θα βρεθεί γυναίκα αντάξιά του, όπως άλλωστε και η αφελής συγκάτοικός του Έφι, καθώς και ο φίλος του ο Γουές, αλλά όλοι τους αγνοούν ότι ο Ντέιβιντ έχει ήδη βρει την τέλεια γυναίκα, την Άναμπελ. Αγνοούν ότι ο Ντέιβιντ κάθε Σαββατοκύριακο, αντί για την άρρωστη μητέρα του, επισκέπτεται μόνος τη ζεστή φωλιά που έχει ετοιμάσει για να στεγάσουν τον έρωτά τους με την Άναμπελ στη Νέα Αγγλία. Αγνοούν την Κατάσταση: ότι η Άναμπελ αρνείται να επισκεφτεί αυτό το σπίτι, γιατί είναι ήδη παντρεμένη με κάποιον άλλο και έγκυος στο πρώτο τους παιδί. Ένα ελάσσονος σημασίας εμπόδιο για τον Ντέιβιντ, πράγμα για το οποίο όμως θα πρέπει να πείσει και την Άναμπελ...

**Ένα ερωτικό πάθος που ξεπερνά τη λογική.
Η Patricia Highsmith με τον μοναδικό, αζεπέραστο
τρόπο της πλάθει ένα σύνθετο ψυχολογικό θρίλερ
γεμάτο αγωνία.**

ISBN: 978-618-03-3069-4

9 786180 330694

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83069

metaixmio.gr

ΔΙΑΘΕΣΙΜΟ
ΚΑΙ ΣΕ

e-book